

Krisztus által formált élet és Lélek-ihlette beszéd

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 63:10; Zakariás 3:3-5; 8:16;
Róma 8:16, 26-27; Efezus 4:17-32; Kolossé 3:1-17

„Vessétek le a korábbi életviteletek szerinti ó embert, aki csalárd kívánságok által megromlott, újuljatok meg lélekben és gondolkozásotokban, és öltözzétek fel az új embert, amely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben” (Ef 4:22-24, ÚRK).

José Antonio évekig hajléktalanként élt a spanyolországi Palma utcáin. Elhanyagolt ősz hajával és szakállával idősebbnek tűnt ötvenhét évesnél. Egyik nap Salva Garcia, egy fodrászüzlet tulajdonosa odament hozzá és felajánlotta neki, hogy teljesen átalakítja a kinézetét.

José a fodrászszékben ült, a csapat pedig vágta, festette és formázta a kusza haj- és szakállcsomókat, majd a férfi új, divatos ruhát is kapott. Ezek után megmutatták neki a végeredményt. Patakzottak a könnyei, amikor a tükörbe nézett. „Ez én volnék? Egészen másként nézek ki! Senki nem fog rám ismerni!” Később hozzátette: „Nemcsak a külsőm újult meg, hanem az életem is!”

Ef 4:17-32 szakaszában Pál azzal érvel, hogy a hívők teljes átalakulást tapasztaltak. Levetették régi énjüket és új személyazonosságot vettek fel. Hasonlóan José átváltozásához ez nem csupán külső átalakulást jelent. Az is része, hogy megújulunk „lélekben” és gondolkozásban (Ef 4:23, ÚRK) és „igazságos és valóságos szentségben” (Ef 4:24, ÚRK). Ez az igazi változás!

A BŰN ÖRVÉNYE

Hasonlítsuk össze Ef 4:17-32 és Kol 3:1-17 részét! Mit mond Pál a hívőknek, hogyan erősítsék az egyház egységét az életükkel?

Az előzőekben, Ef 4:1-16 részében Pál az egyház egységéről beszélt. Amikor összevetjük Ef 4:1 és 17. verseit, felismerjük, hogy ez a két buzdítás arról szól, hogyan járjunk, vagyis hogyan éljünk. A hasonlóság arra enged következtetni, hogy Pál ugyanarról a témáról beszél – az egységről és az azt támogató életmódról –, ám új és eleinte negatívabb szögből közelítve.

Ef 4:17-24 szakaszában az apostol szembeállítja az egységet aláásó pogány életmódot (Ef 4:17-19) az egységet segítő keresztény életformával (Ef 4:20-24). A züllött, pogány életre vonatkozó éles bírálatát olvasva fel kell idézzük azt is, miszerint meggyőződése, hogy Isten pogányokat is megvált Krisztus által, ők is teljes jogú tagjai lehetnek a népének (Ef 2:11-22; 3:1-13). Ef 4:17-19 szakaszában tehát korlátozott és negatív leírását ad azokról, akik „test szerint... pogányok” (Ef 2:11, ÚRK) voltak.

Pált nem csupán a pogányok bizonyos bűnei vagy viselkedési formái aggasztják. Olyan viselkedésmintát lát, ami egyre lejjebb húzza őket a bűn örvényében. Ef 4:17-19 szakaszának középpontjában az érzékenységet elvesztett lelkiség portréját látjuk: „...elméjük hiábavalóságában [vannak]. Értelmükre sötétség borult, és tudatlanságukban elidegenedtek az Isten szerinti lélettől” (Ef 4:17-18, ÚRK). Az eltompult lelkiség a forrása a tudatlanságnak, amire az igeszakasz eleje utal („amely szívük keménysége miatt van bennük, akiknek az erkölcsi érzékük eltompult”, Ef 4:18-19, ÚRK), illetve az elfajult nemi szokásoknak, amiket a szakasz vége emel ki („bujálkodásra adták magukat, és nyereségvágyból mindenféle tisztátalan dolgot elkövetnek” Ef 4:19, ÚRK). Elidegenedtek Istentől és eltávolodtak üdvözítő kegyelmétől, nem tudják, hogyan éljenek, egyre lejjebb sodródnak a bűn és a züllöttség örvényében.

A bűn mind inkább magával ragadja az embert a mélységbe, egyre több bűnbe sodorja. Milyen tapasztalatod volt már a hatalmával?

DRÁMAI ÖLTÖZETVÁLTÁS

Pál újból elmondja a hallgatósága megtérési történetét. Mi az a fő gondolat, amit közöl (Ef 4:20-24)?

Miután az apostol bemutatta a pogányok korábbi életét (Ef 4:17-19), nem azt mondja, hogy „nem így tanultatok Krisztusról”, hanem: „nem így tanultatok a Krisztust” (Ef 4:20). Megjegyzi a címzettekről: „öt [Krisztust] meghallottatok” és „benne megtanultatok” (Ef 4:21, ÚRK). A következő fordulattal pedig arra buzdítja őket, hogy tegyék magukévá a Krisztus által formált életet: „amint az igazság [van] a Jézusban” (Ef 4:21). Pál szerint a megtérés a Krisztussal való személyes kapcsolatra összpontosít, ami olyan élénk és valós, hogy így lehet jellemezni: „tanultatok a Krisztust”. Tudomásul vesszük, hogy a feltámadt és felmagasztalt Krisztus él és velünk van. Az Ő tanítása és példája formál bennünket, hozzá, élő Urunkhoz vagyunk hűségesek. Kitárjuk az életünket a Szentlélek és az Ige általi cselekvő vezetése előtt.

Pál elmondja, hogy a Krisztus által formált élet elfogadásához három folyamatra van szükség, amit a ruházattal kapcsolatos képvilággal közöl: 1) a régi életmód levetkőzése, avagy az attól való elfordulás (Ef 4:22); 2) a belső megújulás tapasztalata (Ef 4:23); 3) az új, isteni élet felöltése (Ef 4:24). Az apostol metaforája azt tükrözi, hogy az Ószövetségben a ruha a bűnösség (pl. Zsolt 73:6; Zak 3:3-4; Mal 2:16) és az üdvösség (pl. Ézs 61:10; Ez 16:8; Zak 3:4-5) jelképe is volt.

A férfiak az ókorban térdig érő tunikát hordtak alsóruhaként és köpennyel vagy palásttal védekeztek a nap ellen. Hasonlóképpen a nők is tunikát és köpenyt viseltek. A bibliai kultúrák idején az emberek a megélhetésért küzdöttek. A ruhák értékesnek, drágának számítottak, tehát sokáig megtartották azokat. Egy embernek nem nagyon volt egynél több öltözete, aminek a minősége, stílusa mutatta viselője kilétét és társadalmi rangját. Rendkívüli és jelentős eseménynek számított, amikor valaki kicserélte a ruháját egy másikra (ami ma számos kultúrában csekélységnek számít). Pál maga előtt látja, hogy olyan észrevehető lesz a változás az életünkben, mint az 1. században a ruhaváltás volt.

Mi a különbség, az *alapszöveg* különbség a Krisztusról való tanulás és Krisztus megismerése között?

EGYSÉGET ÉPÍTŐ, KEGYELEMMEL TELJES BESZÉD

Pálnak a hívők beszédére vonatkozó tanácsai közül éppen most melyik a legfontosabb a számodra (Ef 4:25-29)? Miért?

Ef 4:25-32 szakaszában Pál visszatérően használ egy érdekes szerkezetet, amit a 25. vers példáz: egy negatív paranccsal kezdi („*vessétek el a hazugságot*” ÚRK), amit egy pozitív parancs („*mondjon mindenki igazat a felebarátjának*” ÚRK), majd végül egy indoklás követ („*mert egymásnak tagjai vagyunk*” ÚRK, ami úgy tűnik azt jelenti: „mert egy testnek vagyunk a tagjai, így annak tagjaiként viszonyuljunk egymáshoz”). Amikor az apostol igazmondásra buzdít, nem azt mondja, hogy a tények tapintatlan közlésével szálljunk szembe a gyülekezet más tagjaival. Valójában Zak 8:16 versére utal, ami szerint az igazmondás békességet teremt.

Mivel Ef 4:31 versében Pál tiltja a haragot, a haragos beszédet, szavai a 26. versben nem adnak engedélyt a gyülekezeten belüli haragos megnyilvánulásoknak. Az apostol elismeri a harag lehetőségét, miközben korlátozza annak kifejezését: „Amennyiben mérgesek lesztek, ne engedjétek, hogy haragotok kiteljesedve bűnként gyümölcsöt teremjen!”

Úgy tűnik, az apostol megszakítja a beszéddel kapcsolatos gondolatát a tolvajokra vonatkozó tiltással: „*Aki idáig lopott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, hasznos munkát végezzen a kezével*” (Ef 4:28, ÚRK; lásd még 1Kor 4:12; 1Thessz 4:11). Ezt így indokolja: „*hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek*” (Ef 4:28, ÚRK). Talán Pál azért illeszti ide a tolvajokra vonatkozó gondolatot, mert kapcsolat van a lopás és a megtévesztő beszéd között, amint azt Anániás és Szafira története példázza ApCsel 5:1-11 részében. Olyan erősen hisz Krisztus átformáló erejében, hogy szinte látja, amint a tolvajokból jótevők lesznek.

Majd Pál megparancsolja: „*Semmiféle rothadt beszéd ne jöjjön ki a szátokból*” (Ef 4:29, ÚRK). Ezzel a képpel ábrázolja, hogy a pusztító szó szinte feltartóztatathatatlanságul halad az ajkak felé, ártó munkájára készen. Azt is látja maga előtt, hogy nemcsak vége szakad a negatív megnyilvánulásoknak, hanem azok helyett olyan kijelentések hangzanak el, amelyeknek három jellemzője van: 1) „*jó... és építő*”, 2) „*alkalomhoz illő*” és 3) „*áldásos... a hallgatóknak*” (Ef 4:29, ÚRK). Bárcsak ilyenek lennének a szavaink!

A SZENTLÉLEK A HÍVŐ ÉLETÉBEN

Pál a beszéddel kapcsolatos bűnöket taglalja a keresztény közösségen belül. Mire figyelmezteti a hívőket azzal kapcsolatban, hogy a Szentlélek jelen van az életükben (Ef 4:30)?

Pál ijesztő figyelmeztetést és szívmengető ígéretet is közöl egyszerre. Nem apró kihágásnak számító, jelentéktelen következménnyel bíró bűnök azok, amelyeket az egyházban egymás ellen követünk el: megszorítja a Szentlelket, ha mások ártalmára használjuk a beszéd Istentől kapott ajándékát (Ef 4:25-27, 29, 31-32)! Ezt a komoly figyelmeztetést támasztja alá, hogy az apostol Ézs 63:10 versét visszhangozza: „Ők azonban engedetlenek voltak és megszorították szent lelkét. Ezért ellenségükké lett, és harcolt ellenük” (ÚRK).

Biztató ígéretében Pál megerősíti, hogy a Szentlélek attól a naptól fogva elpecsételi a hívőket, hogy elfogadják Krisztust (Ef 1:13-14), aminek a hatálya kiterjed „a megváltás napjáig” (Ef 4:30, ÚRK). Nem törékeny, hanem tartós a Szentlélek kapcsolata a hívővel. Amikor nem törődve a Szentlélek benne lakozó erejével a keresztény fegyverként használja a beszéd Istentől kapott ajándékát, a Lélek nem *eltávozik*, hanem *megszomorodik*. A hívőben akar maradni, hogy Krisztus visszajöveteléig Isten védett tulajdonaként jelölje meg.

Az apostol kiemeli a Szentlélek istenségét: „*az Isten Szentlelkét*” (ÚRK), továbbá amikor *szomorkodva* mutatja be Őt, hangsúlyozza, hogy a Lélek *személy* (lásd még Róm 8:16, 26-27; 1Kor 2:10, 13; 12:11; Gal 5:17-18).

Óvatosnak kell lennünk, amikor a Szentháromság titkáról beszélünk! A Szentlélek egyszerre egy az Atyával és a Fiúval, ugyanakkor különálló személy is. „A Szentléleknek megvan a saját akarata és az alapján hoz döntéseket. Előfordul, hogy megszorítják és káromolják. Az efféle kifejezések nem illenek egy erőre vagy befolyásra, hanem személyre vonatkoznak. Vajon a Lélek olyan személy lenne, mint amilyenek mi vagyunk? Nem! Véges emberi kifejezéssel próbáljuk Istent bemutatni, és a Lélek olyan, mint amilyen az ember soha nem lehet” (Paul Petersen: *God in 3 Persons - In the New Testament*. Silver Spring, MD, 2015, Biblical Research Institute, 20. o.).

Isten Szentlelke bensőséges kapcsolatban él velünk, a tetteink hatnak rá. Együtt élünk a Szentháromság egyik tagjával, aki tartósan elkötelezett irántunk, elpecsétel bennünket a vég idejéig. Hogyan válaszoljunk hittel erre a csodálatos igazságra?

KEDVESSÉG (KESERŰSÉG HELYETT)

Amikor Pál „*a megváltás napjára*” (Ef 4:30, ÚRK) utal, arra hívja az olvasóit, hogy Krisztus második eljövetele fényében fontolják meg a beszédüket. Ef 4:31-32 szakaszát tehát úgy értelmezhetjük, mint ami a beszédre vonatkozik, miközben közeledünk a hatalmas eseményhez.

Krisztus visszajövetele fényében a beszédet illetően milyen hozzáállástól és magatartástól kell megszabadulnunk? Milyen legyen a hozzáállásunk, a magatartásunk (Ef 4:31-32)?

Ef 4:17-32 részének utolsó intésében Pál ismét tiltást fogalmaz meg, megnevezi azt a hat hibát, amit ki kell vetnünk magunkból (Ef 4:31), majd felszólít a kedvességre, az irgalmasságra, illetve az egymásnak való megbocsátásra (Ef 4:32), amihez indoklást is fűz. A hívőknek úgy kell megbocsátaniuk egymásnak, „*ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban*” (Ef 4:32, ÚRK). A hat bűn felsorolása egy általános, átfogó kifejezéssel kezdődik és végződik: „*Minden mérgesség*” és „*minden gonoszság*” (Ef 4:31), köztük pedig négy másik szó található: „*fölgerjedés*”, „*harag*”, „*lárma*” és „*káromkodás*” (Ef 4:31).

Ezek közül az utolsó a görög *blaszphémia* szó fordítása, amit a magyarban az Istent becsmérő beszédre alkalmazunk. A görög kifejezés viszont az Istent, de akár embereket sértő, „*rágalmazó*” vagy „*rosszindulatú*” beszédre is vonatkozik. A felsorolásban az ember hozzáállása (mérgesség, fölgerjedés, harag) mintha haragos beszédbe fordulna át (lárma, káromkodás). Pál lényegében lefegyverzi a keresztény beszédet. A hívő „*fegyvertárából*” ki kell vetni a haragos beszédet fűtő indulatokat, illetve azokat a beszédbeli fordulatokat, amelyek azokra épülnek. Így virágozni fog és egységes lesz az a közösség (vö. Ef 4:1-16), ahol félreteszik az ilyesmit.

A gonosz beszédet nem visszafojtani kell, hanem fel kell cserélni valamivel! Nem szabad, hogy Krisztus családján belül – és azon kívül – haragból fakadjanak a beszélgetéseink és a tetteink, hanem kedvességből, irgalomból és megbocsátásból, ami a legmagasabb mércén alapszik: Istennek Krisztus által felkínált bocsánatán (Ef 4:32). Pál a „*függőleges megbocsátást*” (amit az Úr nekünk kínál) állítja eléink a „*vízszintes megbocsátás*” mércéjeként (amit mi kínálunk egymásnak; vö. Mt 6:12, 14-15; Kol 3:13).

Gondoljunk a szavaink erejére! Hogyan emelhetjük fel, bátoríthatjuk egymást, a hitet erősítve?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Legyen a beszédünk olyan, hogy ne kelljen bűnbocsánatot kérnünk miatta! »És meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét, aki által megpecsételtettek a megváltás napjára«... Ha szeretet van a szívünkben, akkor meg akarjuk erősíteni, építeni akarjuk a testvérünket a legszentebb hitben. Amikor olyan szó hangzik el, ami árt a barátunknak vagy a testvérünknek, ne bátorítsuk a gonosz beszédet! Az az ellenség műve. Kedvesen emlékeztessük a beszélőt arra, hogy Isten szava megtiltja az ilyen beszédet” (Ellen G. White: *Advent Review and Herald*. 1888. június 5.)!

Hogyan változna meg a gyülekezeti közösségünk, ha minden egyes tag a következő fogadalmat tenné és aszerint élne?

- 1) Azt kívánom, hogy a Hetednapos Adventista Egyház családján belüli és azon kívüli befolyásom pozitív irányú, felemelő, hiterősítő és lelkesítő legyen (Ef 4:29)!
- 2) Szem előtt tartom, hogy Krisztus egységre és szeretetre hívott el engem! Több erőt fordítok azok megerősítésére, akik olyat tesznek és mondanak, amit helyesnek tartok, ahelyett, hogy azok kudarcaira mutatnék rá, akik szerintem rosszul járnak el (Jn 13:34-35; 17:20-23; Ef 4:1-6; 1Thessz 5:9-11)!
- 3) Amikor nem értek valakivel egyet, akkor is kinyilvánítom hívó testvérem iránti tiszteletemet. Abból az előfeltételezésből indulok ki, hogy becsületes és elkötelezett Krisztus iránt. Kedvesen, nem durván fejezem ki az ellenvéleményemet (Ef 4:31-32)!
- 4) Örömmel fogok élni, és mindig keresem a lehetőséget arra, hogy építem és erősítem a hittestvéreimet, miközben Krisztus visszajövetelére várok (Ef 4:29-30; Gal 6:2; Zsid 10:24-25)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Tekintsük át újból azt a tizenegy részt az Efezusi levélben, ahol Pál bemutatja, hogyan működnek szorosan együtt a Szentháromság tagjai az emberiség üdvözítése céljából! Mit tudhatunk meg a többszörös kiemelés által is a Szentháromságról? Ef 1:3-14, 15-23; 2:11-18, 19-22; 3:1-13, 14-19; 4:4-6, 17-24, 25-32; 5:15-20; 6:10-20 (Ef 6:10 versében „az Úrban” kifejezés Krisztusra utal.)
- 2) Hogyan alkalmazandó Pálnak a keresztyén beszédre vonatkozó tanácsa (Ef 4:25-32) a „digitális kommunikáció” korában, amikor annyira gyakori az online erőszakoskodás és a karaktergyilkosság?

LUKÁTSI VILMA: TIED A HEGY!

Imára hunyt szemmel úgy látom,
hegy van előttem. Meg kell másznom.
Sőt, szurdok is, sötét, kietlen,
mégis bele kell ereszkednem...
- Hol a kezed?
Fogd az enyémet!
Ha nem érzek, iszonyún félek!
Veled nem.

Veled már a hegyet sem bánom,
s akármilyen van a láthatáron,
amit Te szántál nekem mára,
holnapra vagy holnaputánra,
útvesztő ösvényt, bármerre fut,
hiszen
Tied a hegy és Te vagy az Út!